

[N. Chr. Nielsen.]

lovgivet om, har altid haft mit partis interesse. Vi har flere gange rettet henvendelse om en sådan lovgivning til den højtærede minister, og derfor hilser vi lovforslagets ganske vist noget sene fremkomst med glæde.

Som også ministeren her har udtalt, bygger lovforslaget dels på et embedsmandsudvalgs arbejde, der er understøttet af ungdomskommissionen, dels på erfaringer, som er gjort ved 8 amtsarbejdsanvisningskontorer i løbet af de sidste 6—7 år. Jeg har haft den glæde personlig at kunne følge dette arbejde på ret nært hold, idet anvisningskontoret og det psykotekniske institut i min hjemby Randers har afgivet materiale til grundlag for udarbejdelsen af forslaget. Det er ikke helt få konsultationer, der har været udført af disse to institutioner. Jeg kan f. eks. nævne, at anvisningskontoret har haft op til ca. 1 000 ekspeditioner pr. år og psykoteknisk institut op imod 1 400 prøver pr. år, og hvis de øvrige kontorer har haft lignende resultater, foreligger der jo her et værdifuldt erfaringsmateriale som grundlag for forslaget.

Jeg må måske i forbindelse hermed have lov at takke ministeren for hans anerkendende udtalelser i det andet høje ting i anledning af det arrangement, som organisationen Faglig Ungdom sidste år tog initiativet til ved at oprette en meget smuk og interessant udstilling med titlen: „Hvad vil du være?“, hvor man ved arbejdende stands, tabeller og plancher samt besøg på arbejdende virksomheder søgte at give særlig de unge orientering på en række felter, en orientering, som kan være nyttig i forbindelse med det alvorlige spørgsmål, som melder sig for enhver mand eller kvinde, der forlader skolen og skal træde ud i erhvervslivet.

Jeg tror stort set, at den højtærede minister har haft en ret heldig hånd med dette forslag, i hvert fald hvad de byer, der har anvisningskontorer, angår. Det samarbejde, som foreslås mellem anvisningskontorerne, skolerne, skolelæger og -psykologer og særlige til kontorerne knyttede læger samt kontakten mellem arbejdsgiver- og arbejderorganisationer vil give de unge og deres forældre den overbevisning, at der her gøres et virkeligt arbejde fra samfundets side for på et bestemt område at komme de unge til hjælp, nemlig ved valg af deres fremtidige erhverv.

I og omkring de store byer skulle dette apparat nok kunne klappe, men det er et spørgsmål, om ikke kontaktmændene i landdistrikterne burde have været bevaret. Da man imidlertid siges at have dårlige erfaringer i så henseende, vil der vel være mulighed for, at skoler og hjem i landdistrikter kan rette henvendelse til det nærmeste anvisningskontor og få tilsendt det nødvendige materiale og også benytte sig af, at erhvervsvejlederne kan rejse ud og holde foredrag og formentlig også afholde konsultationer i landdistrikterne.

Jeg havde egentlig tænkt mig at afæske ministeren et svar herom, men da jeg ved, at der fra anden side vil blive fremsat ønske om udvalgsbehandling, kan vi jo se på det spørgsmål i udvalget.

Det er utvivlsomt en fordel, at loven åbner mulighed for, at andre end lærere kan antages som erhvervsvejledere. Selvom lærere sikkert i mange tilfælde vil være særlig velegnede, har vi dog mange folk, der har deltaget i og ledet ungdomsarbejdet i ungdomsorganisationer, og sådanne vil ofte være særdeles velegnede som erhvervsvejledere.

Selvom der ligger mange erfaringer til grund for lovforslaget, er jeg ikke sikker på, at man har ramt det helt rigtige i første omgang. Der var måske anledning til at rejse det spørgsmål, om det er helt rigtigt, at erhvervsvejlederne kun skal være halvdagsbeskæftigede. Ligeledes burde man måske sætte et spørgsmålstegn ved, om et instruktionskursus på 8—14 dage for erhvervsvejlederne er den helt rigtige form for uddannelsen. Men al begyndelse er jo svær, og man må håbe, at erhvervsvejledningen vil blive flittigt brugt både af unge og forsåvidt også af ældre, således at en fremtidig revision af loven kan rette de mangler, som eventuelt måtte vise sig i denne lovgivning. Bestemmelserne om erhvervsvejledning vil blive en så betydelig landvinding i ungdomslovgivningen, at eventuelle små mangler ikke bør afholde os fra at gennemføre det foreliggende lovforslag.

Jeg har set mennesker, for hvem det daglige arbejde var en pine, ja det kunne være en forbandelse, fordi de var kommet på den forkerte hyld her i livet, og hvis en lovgivning som denne kan bevirke, at så mange unge mennesker som muligt rationelt får undersøgt, i hvilken retning deres evner og anlæg går, er meget vundet. Jeg ved vel,